

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita & martyrium SS. Galactionis & Epistemes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

VITA ET MARTYRIUM SANCTORVM GALA-
CTIONIS ET EPISTEMES, AVTHORE SIMEONE
Metaphraste. Habetur in tomis Aloysij.

PHOENICIAE, quæ est ad montem Libanum, multæ
quidem sunt aliæ quoque ciuitates, tam ad austrum, quam
ad septentrionem: eius autem est ea quoque, quæ est alia-
rum omnium præstantissima, & ad partes sita boreales,
Emesa: quæ quidem tulit & aluit virum nomine Clitophon-
tem, genere insignem, diuitijs nulli ciuium inferiorum:
intelligentia alijs longè acutiorem. Ei cõiuncta erat vxor
nomine Leucippe, alioqui quidem bonis moribus, & ta-
li marito conueniens, & ne pulcherrimis quidem cedens
forma corporis: vno autem hoc solo erat infelix, quòd
esset sterilis. Quæ de causâ cum multis probris à marito
appeteretur, magna opprimebatur animi ægritudine, & nihil non
moliebatur, cupiens solui ab his vinculis.

Nouëbris.
Cap. 1.

Patria & pa-
rentes S. Ga-
lactionis.

Mater eius
sterilis.

Cap. 2.

Cum ambo ergò hoc sibi probro ducerent & dedecori, quòd non essent parètes
filiorum, neque vllum essent habituri hæredem suarum facultatum, per quem genus
rursus eis conferuaretur, quoniam acciderat vt illo tempore valdè inualesceret cul-
tus simulacrorum, & cuidam Secundo ciuitatis Emesæ relictio committeretur gentili
quidem religione, animo autem planè barbaro, cui nihil aliud erat curæ, nisi omnes
euertere Christianos, & pietatem pro viribus excindere radicibus: quoniam, inquam,
res piorum in tanto versabantur periculo, vnusquisque fuga sibi salutem compara-
bat. Vnus verò, nomine Honofrius, habitu monachus, moribus bonus & religiosus,
omnino quidem recedens, & in tali tempore ac tempestate relinquere periclitantes
animas imbecilliorum, statuit non esse viri pij, & eius qui se ascripsit chorò eorum,
qui sunt eiusmodi. Verumenimverò cum liberè eloqui pietatem, & in pericula se-
ipsum conijcere, iudicasset non esse alienum à reprehensione, neque consentane-
um legibus veræ religionis, tenebat medium: & alba veste contegens monasticam,
erat animo verè monachus, & ea exercebat, quæ ei vitæ conueniebant, & ita callidè
cludebat impietatem. Itaque propter pietatem paupertatem simulans, erat mendi-
cus voluntarius, & domos obiens ob vsum rerum necessariorum, ipse dabat potiùs
panem, qui potest confirmare animos, eos in quos inciderat, instruens sermonibus
pietatis, & adhortans fugere pro viribus ab ijs, qui se procùl à vita remouent, & sepa-
rant à creatore.

Apud Eme-
sam magna
persecutio
Christiano-
rum.

Honofrius
egregi' mo-
nachus.

Cap. 3.

Cum ergò aliquandò accessisset ad ædes Clitophontis, petebat alimentum, manus
extendens, & voces emittens, quæ possent inducere animum ad misericordiam. Ac-
cidit autem, vt tunc esset Leucippe conturbata, & plena tristitia, vt porè quòd d maritus
ei exprobrasset sterilitatem. Cum ergò Honofrio, qui videbatur molestus, iussisset oc-
cludi fores: ille autem, vt qui nihilo magis sciret, quid veller, & quòd accessisset poti-
ùs daturus, quàm accepturus, propterea instabat petens, donè propter hanc lauda-
bilem impudentiam fuit accersitus, & benignè acceptus. Motis ergò verbis & sermo-
ne productò, de se quidem narrauit Leucippe, quòd manca esset ei matrix, & quòd
nullus deus esset inuentus vsq; in hodiernum diem, qui eam posset relaxare ab ijs vin-
culis, & liberare à dedecore filiorum egestatis. Sed meritò, inquit Honofrius, non es
consecuta, quòd petebas, quæ tales voluisti adiutores habere sterilitatis. Nam qui ipsi
exercuerunt opera plena probro & dedecore, quomodo possent ipsi alios à dedeco-
re liberare? Sed si nunc audiens, & verum Deum velis agnoscere, qui cuncta potest,
videbis ad te solam redeuntem vtilitatem. Quinetiam tuum genus poteris afficere
beneficio, tanquàm quandam hæreditatem ad eos transmittens veram religionem.
Leucippe his adhibebat animum, & se tanquàm bonam terram præbebat verborum
illius feminibus.

Mendicat
stipe Hono-
frius, vt lu-
cretur ani-
mas homi-
num.

Reprehedit
Leucippen,
quòd deos
inuocarit.

Cap. 4.
Catechesin
ei proponit.

Hic autem vir diuinus primùm quidem excelse Trinitatis diuinam introduxit ei co-
gnitionem: Deindè eam est adhortatus ad studium virtutum. Deindè eam docuit
sanctificationem, quæ efficitur ex salutari baptismate: per quod erit expurgatio prio-
rum inquinamentorum. Ostendit autem habitum quoquè monasticum, quo erat
qui-

quidem indutus, sed eum tegebat, declinans insultum malignorum venatorum, & quod accessisset propter eius salutem, simulans petere eleemosynam. Illa verò ad hæc respondit: Timeo, inquit, nè inciderim in duo contraria. Vnum quidem, quòd ijs, qui hanc habent fidem, & appellantur Christiani, magnæ quidem intèduntur minæ ab eo, qui nunc rerum potitur: grauiora autem sunt, quæ eas consequuntur, supplicia. Alterum verò, quòd si ego transeam ad pietatem, & recedam à decretis Maiorum, si qui mecum cohabitabit, non subierit eandem mutationem, sed dein ceps sequatur eam, quam nunc tenet religionem, quomodò in vno & eodem consenserimus, qui debemus esse vnum, cum simus maxima parte diuisi? Hanc mihi solue dubitationem, & me liberabis ab aliarum rerum solitudine.

Cap. 5.
Leucippe credit in Christum.

Baptizatur.

Scit se concepit se fecit.

Christus crucifixus ei apparuit.

Cap. 6.

Maritum suum ad fidem trahit.

Cap. 7.

Parit Galactionem.

Galactionis præclarum ingenium.

Ille autem cum & multa alia dixisset, & adiecisset: Tuus quoque maritus mox conuertetur ad eandem religionem: ei adeò paruit, vt ancillis quoque statim iussit, vt facerent quod ipse diceret. Cum vnum ergò ex dolijs, quæ alicubi illic erant in horto, ita iubente Honofrio, illæ aqua implerent, catechismo prius instituta Leucippe, alijs quoque ab eo factis, quæ sunt de more Christianis, diuinum baptismum consequitur. Paulopost autem illinc quidem recessit Honofrius, ei diligenter precipiens, vt fidem seruaret & Christi præcepta. Leucippe autem fingens se ægrotare, erat separata, fugiens mariti consuetudinem. Neque enim volebat, cum iam esset purificata spiritu, & diuinum accepisset lauacrum, id polluere incestis mariti congressionibus. Cum autem dies aliquot præterijissent, agnouit se in vtero concepit, quod etiam paulopost euadit manifestum Clitophonis. Ille autem ignorans veritatem: Nunc mihi, inquit, vidèris ò vxor, placuisse dijs immortalibus: & propterea digna es iudicata, cuius curam gerent. Illa verò cum se parum retinisset. Nè mihi, inquit, deos nomines, ò marite, nolo enim: sed Deum vnum, qui est vniuersi Dominus & effectus, qui tuæ & nostræ curam gerit, qui non solum potest soluere sterilitatem, sed etiam facile est illi facere quæcunque vult. Ille autem, Et quis est hic, inquit, aliorum fortissimus, & qui nos tam benignè intuetur? Leucippe autem: Mihi, inquit, is in somnis apparuit, ò suauissime, formam quidem habens humanam, manus autem extensas in Cruce, qui etiam mihi vteri statim soluit vincula, & ad hanc conceptionem excitauit admirabiliter. Cur ergò non nos quoque eum potius attendemus & colemus, & omnia nostra ab eius benignitate pendere oportere statuemus?

Dixit autem Clitophon, cum parum siluisset, vt daret menti tempus deliberandi: Scio, inquit, quem dicis: nempe is est, qui colitur à Galilæis: & reuera habet magnas vires & inexpugnabiles. Sed quis feret eius, qui rerum potitur, scintillam? Leucippe autem lubenter quod dictum fuerat arripens, Interim quidem, inquit, ò caput mihi venerandum, occultus erit noster in eum cultus. Sic enim effugerimus impiorum malitiam. Licebit verò aliquandò, eius virtute nobis opem ferente, etiam in die honestè ambulare, & lucis opera facere manifestè. Hæc dicens, postquam habuit maritum, ad omnia parentem, (oportebat enim & Christi apparere benignitatem, & quod ei de marito prædixerat Honofrius, minimè excidere) deinceps nihil ampliùs reticendo, sed liberè & apertè omnia de monacho exposuit: quòd is scilicet eam baptizauerit, & quòd hoc est, quod eius matricis soluit nodos difficiles. Deindè etiam adiecit, nihil esse impedimento, quo minùs ipse quoque diuinum baptismum consequatur. Et enim mihi inter cætera hæc quoque prædixit vir ille diuinus, fore vt te quoque, ò charissime, mox haberem meæ fidei socium. Hæc & illa dixit, & quæ dicta sunt, paulopost deducta sunt ad effectum, & ipse quoque diuinum baptismum est consecutus, & didicit arcana pietatis, cum diuinus & admirabilis Honofrius ad hæc rursus inseruisset.

Cum autem iam venisset tempus pariendi Leucippes, & filium peperisset masculinum, accersitus rursus Honofrius, consueta vtilitas, bonum à Deo missum, & quod genitum fuerat, rursus per ipsum fuit regeneratum beato baptisinate, & ab ipso accepit appellationem, & fuit nominatus Galaction: fuitq; appellatio, certa futurorum prædictio. Is enim editus fuit mundus ex mundis, & ex generosis germen verè generosum. Procedente autem tempore, paulatim Galaction additamento ætatis adiecit etiam intelligentiam, atque adeò habebat ingenium supra ætatem. Traditus verò ludis literarijs, & in perfectioribus exercitijs disciplinis, præclara sua indole vel ipsos magistros relinquebat à tergo. Cum ageret autem vicésimum & quartum annum,

annum, curæ erat patri, ei conuenientem vitæ coniungere sociam, cum mater Leucippè iam è vitâ excessisset.

Erat autem tunc quædam virgo, pulchritudine & morum honestate antecellens omnibus. Et erat nomen Episteme, quæ nobilitatis & gloriæ famam habebat primam inter mulieres. Eam despõdit Galactio, nunc quidem ad speciem matrimonij, post eam autem ad vnionem animæ. Cum verò vitæ cum ea societatem agrè ferret Galactio, & apertè ostenderet se eius congressus & complexus non admittere, propter religionis dissimilitudinem, & quòd ea non esset particeps diuini baptismatis, à necessarijs sapè exigebantur rationes, qui eam rem agrè ferebant, & grauius expendebant. Cum autem solus aliquandò apud solam fuisset Episteme, ab ea rogatus, quanam esset causa odij, dixit Galactio se non posse aliter ferre vitæ cum ea societatem, nisi eam viderit secum conuenire in religione. Dicebat enim apertè, esse impium, mundum coniungi cum immundo. Si ergò, ó vxor, est tibi grata nostra tecum vitæ societas, crede mihi optima consulenti. Et quoniam in præsentia est inopia sacerdotum, qui constituti sunt ad hoc, vt ad baptismum inseruiant: fieri autè non potest, vt aliter sit quispiam & nominetur mundus, nos hoc donum, prout tempus concedit, ipsi vt cunquè peragemus.

Cum autem vidisset eam ad hoc morem gerentem, iubet vnum ex tubis horti impleri aqua: & ita omnibus inscientibus baptizat Epistemen. Ipsa autem, cum post baptismum octo dies præterissent, nouam quandam & insolitam videt in somnis visionem. Videbatur enim versari in quibusdam ædibus regijs, pulchritudine quæ verbis explicari non potest, insignibus: in quibus tres vtrinquè chori stabant circa parietes. Quorum vnus quidem habebat viros visu honestos, & veste nigra indutos. Secundus autem mulieres, quæ se habebant similiter. Tertius verò erat virginum, in quibus iucunda quædam florebat alacritas, & liberalis gratia in vultu arridebat. Mulieres autem illæ nigra veste indutæ, videbantur etiam habere quasdã pennas, & ignem emitere, à quo quicquid incidebat, videbatur comburi. Cum autem id, quod visum fuerat, audiuisset Galactio, dicebat id hanc habere potestatem. Dixit enim hos tres choros esse eorum, qui se à mundo separant, & ab ijs quæ sunt mundi, & seruãt virginitatem, & elegerunt vitam agere Christo conuenientem. Eorum autem, qui erant nigra veste induti, ipsos dixit esse similes Angelis: illorum enim pennæ & ignis, simul celeritatem & vires exprimunt inexpugnabiles.

Episteme autem his auditis, statim ostendit generosum animum, & rerum honestarum amorem: & capta desiderio magnitudinis eorum, quæ visa fuerat: Num verò, inquit, ó marite, si à nobis inuicem discesserimus, & ad Deum accesserimus, poterimus eam quoquè, quæ est inter nos, conseruare affectionem? Da mihi huius rei firmam & certã cautionem: nec ego vnquam recusabo, quo minus sim tibi sociam huius propositi. Cum autè sibi inuicem sanctè dedissent fidem, nunquam esse à se inuicem animis disiungendos, Galactio cum Deum precibus de more esset allocutus, suggessit Episteme ea, quæ erant futura ei conducibilia, dicens: Tu quidem abi, & indigentibus, quas habes facultates, distribue liberaliter, credens te non eas consumere, sed thesaurum potiùs in locum tutum reponere. Ego autem huius rei me tibi proponam exemplar, & primus rerum mearum faciam distributionem, non auara & parca manu, sed munificè & abundè eas exhauriens. Venies autem tertio die, & prout vtrisque visu n fuerit, dispensabimus.

Cum ergo ea, quæ habebant, distribuissent, & inter se conuenissent, Eutoimio omnium, quos habebant, famulorum beneuolentissimo sequi iussu, egressi sunt vitam suscipiuri solitariam. Cum autem confecissent iter decem dierum, veniunt ad montem, qui ab incolis quidem appellabatur Publius: est autem prope montem Sina. Quo in loco cum in decem monachos incidissent, qui vitam exercebant monasticam, eis narrarunt suum scopum & institutum, & rogârunt, vt adscriberentur in eorum numerum: quod quidem fit non multis post diebus. Et Galactio quidem refertur in ordinem horum viro- rum: Episteme autem mittitur ab ipso ad quoddam procùl remotum monasterium, in quo quatuor exercebantur virgines.

Cum hanc ergò vitæ agendæ rationè elegisset Galactio, quam non viam quidem inijt, quæ posset docere moderationem? Quem autem sensum non erudit, limites & modos imponens omnibus, & cogens eos parère rationi? Ità autem ei curæ fuerunt ieiunia, vt duos annos semel in hebdomada pane solo vesceretur, coque modico, &

Cap. 8.

Episteme-
virginè sibi
despondet.Baptismus à
quibus con-
ferendus.

Cap. 9.

Visio Epi-
stemes.Visionis ex-
positio.

Cap. 10.

Galactio &
Episteme
omnia sua
dant pau-
peribus.

Cap. 11.

Coplectua-
tur vitæ mo-
nasticam.

Cap. 12.

Ecce sancti
exercitia.

Junia, Vig-
liae, Oratio-
nes, Pudici-
tia.

quantum satis esset, ad viuendum. Cum inedia verò se etiam exercebat in vigilijs, & in perpetuo studio orationis. Pudicitie autem tantam curam gessit, vt nec venire quidem in conspectum mulieris vnquam induxerit in animum, ex quo fuit ad vitam adscriptus monasticam. Huius autem rei est apertum iudicium, quòd cum duo monachi matrem haberent, quæ non solum curam gerebat virtutis, sed iam erat prouecta ætatis, & consueuerat in vita monastica, & rogarent vt eam videret, & maternarum esset precum particeps, non sustinuit.

Cap. 13.
Sauit in
Christianos
Imperato-
ris pleucio.

Cum sic ergò se haberet, & ad omnem virtutem recta via incederet, non visum est hoc maligno tolerandum: sed eum subiens, qui tunc administrabat imperium, eum irritauit aduersus omnes Christianos, & effecit, vt aduersus eos apertam moueret persecutionem. Eos enim inuasit, partim quidem per se, partim autem per similitè affectos vicarios grauissimè puniens. Ad eum autem accedentes, qui tempore seruiebant, dixerunt eos, qui montem Sinam habitabant, deos quidem habere contemptui: vnum autem solum Deum colere, eumque Crucifixum, & ei omnem offerre adorationem. Statim ergò illa, tanquam stimulo, percussus oratione, iussit cohorti militum ire ad montem, & victos ad se ducere eos, qui ipsum inhabitant, Christianos. Quo autem tempore, qui missi fuerant, in locum venerant, & viros diuinos erant comprehensuri, Episteme in dicto monasterio se exercens vt monacha, circa medià noctem videt somnium. Videbatur enim simul cum Galactione venire in quoddam palatium; fuisse autem eorum capita coronis à Rege redimita. Manè verò œconomus monasterij ea, quæ viderat, communicans, apertè didicit quorsum tenderet somnium. Is enim dixit palatium quidem esse regnum cælorum: Regem autem ipsum esse, qui verè & solus & naturaliter regnat: coronas autem hoc significare, eos mox esse processuros ad certamina, & aduersarijs futuros planè superiores.

Cap. 14.
Galactio
abducitur
captiuus.

Cum ergò milites, vt iussi fuerant, accessissent, & alij omnes se in fugam cõiecessent, inueniunt duos solos monachos, quorù vnus erat Galactio. Cùm ergò ille quoque ab eis ductus esset, & hoc rescuisset Episteme, & sedisset in loco sublimi mōris, ex quo ipsa videns non poterat videri, illa cernebat oculis, quæ non potuisset quidem auribus accipere, victum abduci Galactionem, & qui esse grauiam passurus pro certo putabatur. Se ergò humi prosternens, vehementer rogabat ancillam, vt sineret eam propere ad Galactionem, & si liceret, eadem subire vincula. Si autè vitam quoque illum oporteret relinquere, ipsam quoque eandem mortem esse subituram. Inter vtrunq; enim iam pridem conuenisse, nè vnquam disungerentur ab eadem mente & affectione. Graue ergò & indignum esse dicebat, si tempore vocante ea videretur esse oblita patrum conuentorum. Ministra autem verbis quidem primum conabatur eam abducere ab incepto: Cùm autem non persuaderet, finit eam facere quod velle.

Cap. 15.
Vide mirū
feruore lan-
tæ Episte-
me.

Illam ergò cum eas, quæ cum ipsa erant, postremò esset allocuta, institit vestigijs Galactionis. Cùm autem propè esset, Domine mi, clamabat, & dux meæ salutis, nè me quæ tua sum recuses: nec obliuiscaris eorum, quæ inter nos conuenerunt. Quæ cum audiissent acres ministri impietatis, è media via sunt reuersi, & comprehensam ipsam circumdant vinculis, cum nihil aliud dixissent, sed valde lætati essent ad ipsam interrogationem. Galactio verò nè sic quidem affectus, à diuinis abstinebat admonitionibus: sed & ingrediens, & circumdatus vinculis, ea dabat quæ par erat, monita: Nè te, dicens, o vxor, fraude circunueniant inimici, aut grauiam ad terrorem inrentantes, aut ijs quæ sunt mundi incitantes ad impietatem. Interim autem dum hæc dicerentur, venit quidam festinanter, & vultu magnum tumultum significans, in crastinum diem esse reseruatam sanctorum examinationem, cum ita sit visum Præsidi. Manè ergò Iudex iubet eos adduci in locum, in quem mos est adduci reos iudicandos.

Cap. 16.
Galactio &
Episteme si-
stunt corā
Præside.

Cum ij autem magno studio producti essent, Præsides statim non de fortuna, non de ea quæ ipsos tulit patria, non de aliquo alio ex ijs, quæ consueuerunt: neque accessit ad verba, quæ possunt persuadere: sed toruè & minaciter intuens Galactionem: Quis hic est tristis & cogitabundus, (nimia ira dixit incitatus) & cuiam alij diuinum cultum tribuens, deos negligit? Galactio autem nihil formidans, neque de solita quicquam mutans constantia: Vita quidem, inquit, sum monachus: à Christo autem habeo, quòd vocor Christianus: cui etiam, vt qui rectè sentiam, tribuo cultum. Cùm verò sanctus eum multis probris insectaretur, & deos eius ludificaretur, & a quæ amētes vocaret eos, qui colunt hæc inanima, ponè victum manibus iussit execrandus eum verbe-

verberari immisericorditer. Cùm is autem flagris caderetur, adspiciens Episteme, & Galation
 mirandum in modum ægrè ferens : O, inquit, insatiabilem animum ad puniendum : cur tales plagas intentatis membris tam iuuenilibus, & consumpris multis laboribus
 exercitationis? Quomodo autem manus ministrorum tot illatis plagis non obtorpuit?
 His Præses ad iram magis accensus : Hanc impudentem & temerariam, inquit, sceni- Item Epi-
 nam ad lineam vsque tunicam nudate vestibus, & flagris valdè cædite, vt cautè discat iteme.
 loqui, & non se tam arroganter gerat aduersus superiores.

Hoc autem cùm factum esset magna celeritate, & in longum iam esset productum Cap. 17.
 supplicium, aduersus omnia quidem, quæ inferebantur molesta & aspera, martyri mi-
 randum in modum decertabat : minimè verò intermittebat vociferari aduersus iudicem, & ei exprobrare rei turpitudinem, quòd naturam, quam oporteret quidem
 manere non veniètem in conspectum hominum, non solummodo sustinuit aperire, sed multis etiam videntibus iussit cruciari. Propterea te, inquit, manent illic suppli-
 cia. Cæterùm hîc quoquè non diu abhinc, vos iustum Dei puniet supplicium. Dixit, Orbatur vi-
 & euertigidò secuta est iustitia, & visu orbatu conspecti sunt, qui erant circa Præsidentem. in, qui sunt
 Hoc autem sanctæ quidem gloriam, ijs verò qui puniebant, conciliauit salutem. cum Præsi-
 Oculorum enim cæcitas depulit animæ nubem, & eos illuminauit luce Dei cogni- de, homines
 tionis. Propter eà confessi sunt se Christo credere, & rursus cum luce animæ accepe- 33.
 runt etiam lucem oculorum corporis, viri non duo aut tres, sed quinquagintatres
 numero.

Sed licet hæc facta fuerint, Præses adhuc mente cæcutiens, vtpotè quòd vitium ef- Cap. 18.
 fet ei altè impressum, iubet in extremo acui arundines, & infigi sanctorum vnguibus. Martyres
 Quod cùm celerimè factum esset, sancti in doloribus maiorem ostendebant forti- cære cruci-
 tudinem, ei propter quem hæc sustinebant, magnas agentes gratias, & falsos deos anantur.
 afficientes contumelijs. Iudex autem rursus iubet eos priuari manibus simul & pe- Truncantur
 dibus, & præterea lingua, propriam quodammodo voluptatem capiēs sanguiniuora eis manus,
 anima in hominum, qui sunt eiusdem generis, supplicijs. Cùm autem hæc citò facta pedes, lin-
 essent, martyribus nihil fecius eodem modo se habentibus, qui erat quidem sanus gua.
 in iudicando, crudelissimus autem in puniendo, fert vltimam in martyres sententi-
 am, iubens eos mortem subire gladio. Atque ij quidè hinc excesserunt, sacris eorum Capite ple-
 capitibus amputatis quinto Nouembri: preciosa autem eorum corpora cùm in ctantur.
 quodam vase precioso imposuisset is, quem diximus, Eutolmius, qui sequi iussus fue-
 rat à martyre, effecit vt etiam ab alijs haberentur in honore : ad gloriam patris, filij
 & spiritus sancti, vnus Dei in Trinitate : Quem decet omnis honor, maiestas & ma-
 gnificèntia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

VITA S. MALACHIAE EPISCOPI HYBER-
 NIAE, EDITA A BEATISSIMO BERNARDO
 Abbate Claranallensi. Nos numerum capitum
 margini adiecimus.

PRAEFATIO AVTHORIS.

Imper quidem opera precium fuit illustres sanctorum describere
 vitas, vt sint in speculum & exemplum, ac quoddam veluti condi-
 mentum vitæ hominum super tetram. Per hoc enim quodammo-
 do apud nos etiam post mortem viuunt, multosque ex his, qui vi-
 uentes mortui sunt, ad veram prouocant & reuocant vitam. Ve-
 tum nunc maximè id requirit raritas sanctitatis, & nostra planè
 etas in opes virorum. Quam sanè in opiam super nos adeò inualuisse
 tenemus, vnum ut dubium illa sententia nos feriri : Quoniam abundabit iniquitas, Marth. 24.
 refrigescet charitas multorum. Et vt suspicor ego, aut præstò, aut propè est, de quo
 scriptum est : Faciem eius præcedet egestas. Nî fallor, Antichristus est iste, què fames Job 41.
 & sterilitas totius boni, & præt, & comitatur. Siue igitur nuncia iam præsentis, siue
 iamiamque adfuturi prænuncia, egestas in euidenti est. Taceo vulgus, taceo vilem
 filiorum huius seculi multitudinem : in ipsas Ecclesie columnas, volo, oculos leues.
 Quem mihi ostendas vel de illorū numero, qui videntur dati in lucem gentium, non
 magis de sublimi fumantem, quàm flammantem? Et si lumen, quod in te est, inquit, Marth. 6,
 tene-

BERNARDUS
 DE
 CLARANALLENSIS
 VITA
 S. MALACHIAE
 EPISCOPI
 HYBERNIAE
 5